Violeta a tresărit auzindu-l. N-a știut ce să spună în primă instanță, dar s-a repliat.

— Îmi pare rău să aud asta. Cum s-a întâmplat?

— Accident la schi. În Elveția. Se despărțise de iubitul ei, plecase singură în vacanță. Era pasiunea ei… Schia de mică, cred că de la vreo patru-cinci ani.

— Ce vârstă avea?

— Cu trei ani mai mare ca mine, abia împlinise patruzeci de ani, pe douăzeci aprilie.

A izbucnit în plâns. Violeta s-a ridicat și l-a strâns la piept.

— Cu vreo săptămână înainte avuseserăm o discuție, la telefon… A fost… nu știu… m-a acuzat că sunt un manipulator.

— Manipulator?

— Da. A pornit de la maică-mea. Ele două nu aveau o relație prea bună, n-au avut-o niciodată. Soră-mea era o femeie dintr-o bucată, independentă, genul care-ți spune în față ce gândește. În copilărie, până la vreo zece ani m-a iubit cu furie, practic, ea îmi purta de grijă. După aia s-a întâmplat ceva… În adolescență relația noastră a fost rece, ca să ajungem la un moment dat, pe la vreo douăzeci și trei, douăzeci și patru de ani ai mei, să nu ne vorbim mai bine de cinci ani.

— Spuneai că de la mama ta a pornit.

— Cum? Da, da… Maică-mea avea obiceiul să ne sune în pereche, dacă vorbea cu mine, trebuia să vorbească și cu ea și invers. Eu locuiesc în Los Angeles, ai mei în Montana, bătrânul a cumpărat o cabană acolo când a ieșit la pensie. Soră-mea s-a măritat în Europa, a divorțat și s-a stabilit la Nantes, în Franța. Lucra ca asistentă medicală. Așa că îți închipui, de multe ori nu-i

răspundea maică-mii, care n-a înțeles niciodată prea bine cum e cu diferența de fus orar. Eu, în schimb, i-am răspuns, îi răspund… Da. Mama nu uita să-i reproșeze „fratele tău vorbește cu mine de câte ori îl sun…“ și asta o enerva teribil pe soră-mea. „Tu nu știi decât să te dai bine pe lângă toată lumea. Nu ești decât un manipulator. Așa ai fost tot timpul.“ Asta mi-a spus.

Violeta s-a întins să reducă focul la cuptor, apoi și-a pus coatele pe masă și fața în palme.

— Ești unul dintre cei mai onești oameni pe care i-am întâlnit. Ești un bărbat blând și atent și ai o tonă de umor.

— Mulțumesc.

— Te cunosc de puțină vreme, dar că ai fi un manipulator e ultimul lucru pe care l-aș spune despre tine. În afară de situațiile în care, știi tu, ai un interes în a fi *acolo*!

Rami a râs.

— Acolo, da…

Ea l-a mângâiat pe față.

— E îngrozitor că acestea au fost ultimele ei cuvinte către mine.

— Hei! Sunt sigură că le-a spus fără să le creadă. Trecea printr-o perioadă dificilă, după cum ai spus…

— Da. Era cu tipul ăla de vreo cinci ani…

— Ai idee de ce s-au despărțit?

— Nu prea bine. Informațiile mele despre ea veneau de la o prietenă comună. Ivana nu vorbea cu mine despre viața ei personală. Poate doar în treacăt. Știu că la treizeci de ani a pierdut o sarcină și asta a marcat-o foarte tare. A și fost motivul divorțului.

— Îngrozitor!

— Da. În fine… Îmi pare rău pentru acest moment!

— Nu e nici o problemă, dragule. Chiar nici una.

— Și mulțumesc de suport!

Violeta l-a sărutat pe creștet și s-a ridicat.

— Mai doriți o cafea, domnule Marcovici?

— Cu mare plăcere, doamna Avram! Am zis bine?

— Perfect!… Știi ce… am să renunț la acest chec cu pere. În schimb am să-ți pregătesc ce ți-ar prinde bine acum. Te va scoate garantat din această stare. Se cheamă supă de ceai.

— Supă de ceai?

— Supă de ceai, da. Și încă ceva… Am zis că îți voi găti patru zile. Eu cred că ce am făcut până acum a fost suficient să ne cunoaștem. Dacă vom merge pe calea asta, va trebui s-o facem în același fel pentru restul vieții.

Rami a râs cu poftă.

— Așa că, domnule care corectezi imagini, zic să ieșim la lumină. Să vedem lumea. Să avem ce corecta. Îți propun un loc cu multă verdeață, unde au cea mai bună înghețată de lămâie cu dulceață de trandafiri.

I-a făcut cu ochiul și s-a întors să verifice pulpa de miel. Carnea mai avea de stat, a închis ușa cuptorului și a scos din dulap un ibric de inox. A turnat în el o jumătate de litru de lapte, cinci lingurițe cu frunze de ceai, una de zahăr, un vârf de linguriță de vanilie, apoi l-a pus pe foc. Separat a bătut trei gălbenușuri cu un pic de zahăr și a adăugat treptat lapte cald. A amestecat compoziția cu cea din ibric. După câteva minute a stins focul și a strecurat supa prin tifon. A pus cana în fața lui Rami.

— Să-mi spui dacă vrei mai dulce.

Rami a mirosit cana cu oarecare neîncredere.

— Supă… de ceai ai zis.

— Hai, încearc-o!

— Da' de ce nu-i spui șodou cu ceai?

Violeta a râs.

— Așa s-a chemat dintotdeauna prin aceste locuri și e mai veche de o sută de ani. Dar poți să-i spui cum vrei.

Rami a mai mirosit o dată, apoi a gustat.

— Mmm… E bună.

A băut cu mai multă încredere.

— E foarte bună!

Cu ultima înghițitură a mai lăsat în cană cam de un deget.

— E absolut grozavă! Și deja mi-a schimbat starea. Acum sunt din nou vesel! Se vede, nu?

A rânjit spre ea, mimând buna dispoziție. Au bufnit amândoi în râs, râs care la final i-a îmbrățișat într-un sărut pasional. Dar s-au oprit acolo, friptura de miel trebuia scoasă din cuptor.

Înghețată de lămâie cu dulceață de trandafiri n-au găsit, pentru că locul pe care-l știa Violeta era închis. S-au mulțumit cu câte un profiterol cu vanilie și ciocolată, pe terasa unei cofetării de pe malul Mureșului. Au băut cafea și s-au plimbat pe faleză. Violeta a vrut să știe cum vede Rami orașul.

— Seamănă mult cu Zagreb, poate ăsta e motivul pentru care mi-a plăcut de la început. Și orașul în care am copilărit eu e așezat pe un râu. Sava. E un pic mai mare, dar atmosfera e la fel. Unele clădiri sunt identice aproape unu la unu. Poate ar trebui să te duc să-l vezi…

— Zagrebul?

— Da.

— Mai ai pe cineva acolo?

— Nu în oraș, dar aproape, în Dugo Selo, unde au trăit bunicii mei. Un văr și o verișoară.

— Ați ținut legătura?

— Când și când. Am copilărit împreună. Văru-meu a fost în Los Angeles, la mine, acum doi sau trei ani.

— N-ai rupt legăturile cu trecutul…

— De ce aș fi făcut-o? Cele mai intense amintiri ale mele sunt din perioada aia… Am devenit american, dar inima mea e croată, draga mea…

— Frumos…

— Hei! Cum se face că ne cunoaștem de aproape o săptămână, iar eu nu știu mai nimic despre tine?

— Pentru că n-ai întrebat…

— OK, știu că ești o femeie discretă, un suflet bun și generos și, Dumnezeu mi-e martor, o gospodină desăvârșită și super-sexy! Dar nimic despre viața ta personală. Nici măcar nu știu cu ce te ocupi. Asta după cât… mai mult de o sută cincizeci de ore petrecute împreună!

Pe lângă ei a trecut un băiețandru cu doi câini în lesă. A vrut să coboare malul, dar s-a împiedicat și s-a rostogolit la vale. Rami a dat să-l ajute, băiatul însă a refuzat ajutorul. Unul dintre câini a luat-o la goană, a sărit după doi pescăruși și a plonjat în râu. Băiatul a îngenuncheat pe mal și-a întins spre el o creangă de salcie.

După ce au trecut de această bucată de faleză, Rami și Violeta au ajuns într-o zonă cu restaurante și cafenele.

— Ce zici de un vin?

— OK.

S-au așezat la masă și-au comandat. Chelnerul a vrut să știe dacă vor să și mănânce. Violeta i-a făcut semn că nu, individul a părut un pic dezamăgit. Dar s-a întors repede cu vinul.

— Mulțu mes!

— Cu plăcere, a rânjit individul.

Au ciocnit.

— Pentru bucata noastră de căsnicie…

Violeta a râs.

— O sută cincizeci de ore… N-am crezut că mai pot petrece atâta timp cu un bărbat.

— De ce?

— Poate pentru că m-am obișnuit singură.

— De cât timp?

— Doi ani. De când am divorțat.

— Ai fost căsătorită.

— Trei ani.

— Ce s-a întâmplat?

— Ne-am cunoscut în liceu. Sunt născută aici, în oraș, dar, pe când aveam zece ani, tatăl meu a primit o repartiție cu serviciul în Brașov, așa că ne-am mutat acolo. Acolo am rămas până la douăzeci de ani. Facultatea am făcut-o la Cluj, am studiat informatică economică. Sunt specializată în audit de sisteme de management și administrare de date.

— OK…

— El a ales să vină după mine, la Cluj, deși inițial a vrut să meargă la universitate în București. În anul trei de facultate ne-am căsătorit… O vreme a fost OK. Locuiam într-o mansardă, în plin centru. Aveam casa deschisă, prieteni… După facultate eu am vrut să mă